

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยได้ลำดับการนำเสนอตามหัวข้อ คือ ไปได้

1. การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. ชุดกิจกรรม
4. การเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
5. แผนการจัดการเรียนรู้
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. ประสิทธิภาพ
8. ดัชนีประสิทธิผล
9. ความพึงพอใจ
10. ความคงทนในการเรียนรู้
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 11.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กำหนดสาระสำคัญ สาระและมาตรฐาน
การเรียนรู้ และคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
ไว้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 220 – 243)

สาระสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ
สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ
และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว และวัฒนธรรม
อันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคม
โลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยน
ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด
และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
กับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ
ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้
และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์
ต่าง ๆ ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ
ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระ
และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพผู้เรียน เมื่อเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ซึ่งกำหนดไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพ สำหรับสาระ
และมาตรฐานการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน สถานศึกษา

สามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ มีรายละเอียด ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ เป็นกลุ่มสาระพื้นฐานที่ผู้เรียนต้องเรียน ซึ่งมีจุดเน้นในการสร้างคุณภาพของผู้เรียน เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะต้องมีคุณภาพดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยค และข้อความ

ตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

2. พูด/เขียน ได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟัง และอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน / ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 - 1,200 คำ

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

สรุปได้ว่า การจัดการกระบวนการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จะต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา

ในการติดต่อสื่อสาร และเป็นพื้นฐานในการศึกษาสาขาวิชาอื่น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วย ผู้มีความสามารถต่างกัน แต่ละคนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ โดยเตรียมผู้เรียนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ได้มีนักวิชาการ ได้ให้ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

ยุพิน พิพิธกุล (2543 : 166) กล่าวว่า การสอนแบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนการสอน ไม่ใช่วิธีสอน เป็นวิธีที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้นักเรียนได้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้มีความสามารถต่างกัน แต่ละคนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ อย่างแท้จริง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ เป็นกำลังใจแก่กัน สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้น แต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคล คือความสำเร็จของกลุ่ม

กรมวิชาการ (2544 : 46-47) ได้ให้ความหมายของการสอนแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเตรียมผู้เรียนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสอนเน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางสังคม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายร่วมกันทุกคน

วิมลรัตน์ สุนทร โรจน์ (2545 : 51) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมกันอย่างแท้จริงในการเรียนรู้ และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเป็นการแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคล คือความสำเร็จของกลุ่ม

บุญชม ศรีสะอาด (2546 : 122) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือว่าเป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนร่วมมือในการเรียน ซึ่งมีวิธีการดังนี้ ครูสอนบทเรียน นักเรียนกลุ่มละ 4 คน ทำงานร่วมกันตามที่ครูกำหนด มีการเปรียบเทียบคำตอบ ชักถาม ตรวจสอบงานกัน และให้คนเก่งในกลุ่มอธิบายการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ให้เพื่อนเมื่อเรียนจบบทเรียนให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบสั้น ๆ ด้วยตนเองตรวจผลการสอบ หาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม นักเรียนคนใดทำได้ดีขึ้น ครูจะชมเชยและกลุ่มใดที่ทำได้ขึ้นก็จะได้รับคำชมเชย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ คือการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจัดผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยที่มีสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีทั้ง เก่ง ปานกลาง อ่อน กลุ่มละ 4 คน มาทำงานช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นทักษะทางสังคม สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบร่วมกันต่อการเรียนรู้ของเพื่อน และ ถือว่าความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม

ความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

จันทร์หา ต้นดิพงษ์สารักษ์ (2543 : 37) ให้ข้อสรุปว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีข้อดี มีคุณลักษณะและประสิทธิภาพของการเรียนรู้ ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของนักเรียน ความคิดของนักเรียนช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน มีวิสัยทัศน์หรือมุมมองกว้างขึ้น มีการปรับตัวในสังคมดีขึ้น

กรมวิชาการ (2544 : 41) กล่าวถึง ประโยชน์และความสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่ามีประโยชน์ต่อนักเรียน ทั้งในด้านสังคม และวิชาการ ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน
2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักใช้เวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจเพื่อนสมาชิกด้วยกัน
4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิดเห็นนำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาก คิดวิเคราะห์ และเกิดการตัดสินใจ

5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักการปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเข้าใจกันและกัน

6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

พิมพ์พันธ์ เคะชะคุปต์ (2544 : 40) ศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือ และสรุปถึงความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อนักเรียน ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกทุกคน เพราะทุกคนร่วมมือกันในการทำงานกลุ่ม และทุกคนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน
2. สมาชิกทุกคนมีโอกาสดิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น และลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. เสริมให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น นักเรียนที่เก่งช่วยนักเรียนไม่เก่ง ทำให้นักเรียนที่เก่งเกิดความภาคภูมิใจรู้จักเสียสละ ส่วนคนที่ไม่เก่งเกิดความซาบซึ้งน้ำใจของเพื่อน
4. ส่งเสริมให้รู้จักคิด วิเคราะห์ และตัดสินใจเลือก เพราะมีการร่วมกันคิดเกิดการระดมความคิด นำข้อมูลมาพิจารณาาร่วมกัน
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเข้าใจกันและกัน อีกทั้งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการสร้างความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มซึ่งยังช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน

องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังต่อไปนี้

กรมวิชาการ (2544 : 5-8) ให้คำอธิบายไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีประสิทธิภาพถ้าสมาชิกภายในกลุ่มมองเห็นคุณค่าของการทำงานร่วมกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของนักเรียนในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานนั้น มีการแบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลต่าง ๆ ในการทำงานทุกคน

มีบทบาทหน้าที่ และประสบความสำเร็จร่วมกัน ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมให้นักเรียน มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวกได้หลายวิธี เช่น

1.1 การกำหนดเป้าหมายของกลุ่ม แต่ละคนลงมือเรียนและต้องแน่ใจว่าสมาชิกคนอื่นเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน

1.2 การกำหนดรางวัลร่วมกัน ถ้าทุกคนทำได้ตามเกณฑ์ที่ครูกำหนดไว้แต่ละคน จะได้รับคะแนนพิเศษเท่าเทียมกันทุกคน

1.3 การกำหนดให้ใช้วัสดุอุปกรณ์หรือสื่อการเรียนอื่น ๆ ร่วมกัน แต่ละคนจะได้ วัสดุเพียง 1 ส่วนของทั้งหมดที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงานกลุ่ม

1.4 การกำหนดบทบาทสมาชิกในกลุ่มให้แต่ละคนมีหน้าที่ในกลุ่ม เช่น ผู้อ่าน ผู้ตรวจสอบ ผู้บันทึก ผู้ให้กำลังใจ ผู้จัดหาวัสดุ

2. การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Native Interaction) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ โดยทำกิจกรรมต่อไปนี้

2.1 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

2.2 อธิบายความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มฟัง

กิจกรรมดังกล่าวจะทำให้นักเรียนได้ติดต่อกันโดยตรงเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งจะทำให้เกิดลักษณะการทำงานกลุ่มที่สมาชิกในกลุ่ม มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นกิจกรรมที่เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น

3.1 ดูแลเพื่อน ๆ ให้ปฏิบัติตามหน้าที่

3.2 รักษาระเบียบในการทำงาน

3.3 ไม่ก้าวร้าวหน้าที่ของผู้อื่น

3.4 กำหนดหน้าที่ของสมาชิกทุกคนในกลุ่มตามความเหมาะสม

3.5 การทดสอบรายบุคคล

3.6 สุ่มถามปากเปล่าสมาชิกในกลุ่ม หรือสุ่มตรวจงานของสมาชิกในกลุ่ม

3.7 สังเกต และบันทึกการทำงานของสมาชิก

ทิตานา แชมมณี (2548 : 99 – 100) กล่าวว่า การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ 5 ประการ ดังนี้

1. การพึ่งพา และเกื้อกูลกัน กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีความตระหนักว่าสมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ และความสำคัญของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่มในขณะเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จ ได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ความสำเร็จของบุคคลของกลุ่มขึ้นอยู่กับความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตน และในขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย เพื่อประโยชน์ร่วมกัน การจัดกลุ่มเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด การที่สมาชิกในกลุ่มมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน ในทางที่จะช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย สมาชิกกลุ่มจะห่วงใย ใ้วางใจ ส่งเสริม และช่วยเหลือกันและกันในการทำงานต่าง ๆ ร่วมกัน ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน สมาชิกในกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ไม่มีใครที่จะได้รับประโยชน์โดยไม่ทำหน้าที่ของตน ดังนั้นกลุ่มจึงจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบผลงาน ทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม วิธีการที่สามารถส่งเสริมให้ ทุกคนได้ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ มีหลายวิธี เช่น การจัดกลุ่มให้เล็ก เพื่อจะได้มีการเอาใจใส่กันและกัน ได้อย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียกชื่อให้รายงาน ครูสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม การจัดให้กลุ่มมีผู้สังเกตการณ์ การให้ผู้เรียนสอนกันและกัน เป็นต้น

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานกลุ่มย่อย การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญๆ หลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ขอมรับ และ ใ้วางใจกันและกัน ซึ่งครูสอนและฝึกให้แก่ผู้เรียนช่วยให้ดำเนินงานไปได้

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้ และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มเกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้อาจทำโดยครู หรือ ผู้เรียน หรือทั้งสองฝ่าย

การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มนี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด คือ สามารถที่จะประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

จากองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 5 องค์ประกอบ จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ทีมงานกลุ่มประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสมาชิกทุกคนจะต้องมีความมุ่งมั่น มีความสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอย่างจริงจังในการดำเนินกิจกรรม จึงจะทำให้งานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดได้

อาทรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 122) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าต้องคำนึงถึงองค์ประกอบในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ดังข้อต่อไปนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence) หมายถึง สมาชิกในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใ้ชีวิตคู่อุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ทุกคนทั่วกัน ทุกคนมีความรู้สึกว่าจะงานจะสำเร็จ ได้ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ (Face to Face Promotive Interaction) หมายถึง สมาชิกกลุ่ม ได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกันด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน
3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่ มากน้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่ม ให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง ทดสอบรายบุคคล เป็นต้น
4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงาน และทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Groups Skills) ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้ทีมงานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาความขัดแย้ง การให้ความช่วยเหลือ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น
5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่ม ต้องสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่า ประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาคือใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม เป็นการฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นกระบวนการ

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1994 : 31 - 37) ได้สรุปว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีองค์ประกอบ ที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก
2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม
3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล
4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
5. ทักษะการทำงานกลุ่มย่อยกระบวนการทำงานของกลุ่ม

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า องค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งสมาชิกภายในกลุ่ม เห็นคุณค่าการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กำหนดบทบาทหน้าที่ที่ทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่ม

รูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ในการเรียนร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ขอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งนักเรียนจะบรรลุถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมาย เช่นเดียวกัน ความสำเร็จของตนเองก็คือความสำเร็จของกลุ่มด้วย ซึ่งนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงรูปแบบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

ธีรวุฒิ โศภนฐิกุล (2547 : 79-80) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมใช้ทั่วไปในปัจจุบันมี 8 รูปแบบ ดังนี้

1. Student Teams Achievement Divisions (STAD) สมาชิกในกลุ่ม 4 คน ระดับสติปัญญาต่างกัน เช่น เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน ครูกำหนดบทเรียนและงานของกลุ่มไว้ แล้วครูทำการสอนบทเรียนให้นักเรียนทั้งชั้น แล้วให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนดคนนักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วย และตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำส่งครู นักเรียนต่างคนต่างทำข้อสอบแล้วเอาคะแนนของทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ครูจัดลำดับของคะแนนทุกกลุ่ม ประกาศให้ทุกคนทราบ
2. Teams Games Tournament (TGT) จัดกลุ่มเช่นเดียวกับ STAD แต่ไม่มีการสอบทุกสัปดาห์แต่ละทีมที่มีความสามารถเท่ากันจะแข่งขันกันตอบปัญหา มีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล

3. Team Assisted Individualization (TAI) สมาชิกของกลุ่ม 4 คน มีระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ครูเรียกเด็กที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนจะแตกต่างกัน เด็กกลับไปยังกลุ่มของตน และต่างคนต่างทำงาน ที่ได้รับมอบหมายช่วยเหลือซึ่งกันและกันทุกคนสอบข้อสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

4. Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) ใช้สำหรับวิชาอ่านเขียน และทักษะอื่น ๆ ทางภาษา สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คนก็เท่ากัน แตกต่างระดับความรู้กับ 2 คนแรก ครูจะเรียกคู่ที่มีความรู้ระดับเท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอน ให้กลับเข้ากลุ่มแล้วเรียกคู่ต่อไปจากทุกกลุ่มมาสอน คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

5. Jigsaw ใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 สมาชิกในกลุ่มมี 6 คน ความรู้ต่างระดับกัน สมาชิกแต่ละคนไปเรียนร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ หัวข้อที่ต่างกันออกไป แล้วทุกคนกลับมากลุ่มของตนเองสอนเพื่อนสิ่งที่ตนไปเรียนร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ การประเมินผลเป็นรายบุคคล แล้วรวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

6. Jigsaw II สมาชิกในกลุ่มมี 4-5 คน นักเรียนทุกคนเรียนบทเรียนเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มให้ความสนใจในหัวข้อย่อยในบทเรียนต่างกัน ใครที่สนใจในหัวข้อเดียวกันจะไปประชุมกัน ค้นคว้า และอภิปราย แล้วกลับมาที่กลุ่มเดิมของตนสอนเพื่อนในเรื่องที่ตนเองไปประชุมกับสมาชิกของกลุ่มอื่นมา ผลการสอนของแต่ละคนเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ทำคะแนนรวมได้ดีกว่าครั้งก่อนจะได้รับรางวัล

7. Learning Together สมาชิกในกลุ่มมี 4-5 คน ระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ครูทำการสอนทั้งชั้น เด็กแต่ละกลุ่มทำงานตามที่ครูมอบหมายคะแนนของกลุ่มพิจารณาจากผลงานของกลุ่ม

8. Group Investigation สมาชิกในกลุ่มมี 2-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่ต้องการค้นคว้า สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทั้งกลุ่ม เสนอผลงานหรือรายงานต่อหน้าชั้น การใช้รางวัล หรือคะแนนให้ทั้งกลุ่ม

ทิตนา แชมมณี (2553 : 183) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ พัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือของจอห์นสัน และจอห์นสัน ซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนควรร่วมมือกัน ในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน เพราะการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์ของ การแพ้-ชนะ ต่างจากการร่วมมือกัน ซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการชนะ-ชนะ

อันเป็นสภาพการณ์ที่ศึกษาทั้งทางด้านจิตใจ และสติปัญญาหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากัน (Positive Interdependence) โดยถือว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และจะต้องพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน (Face to Face Interaction) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ
3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกัน
4. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) ที่ใช้ในการทำงาน
5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบ และวัดประเมินได้ (Individual Accountability) หากผู้เรียนมีโอกาสดูแลเรียนรู้แบบร่วมมือกันนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขึ้น และลึกซึ้งขึ้นแล้วยังสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคม และอารมณ์มากขึ้นด้วย รวมทั้งมีโอกาสดูฝึกฝนพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอีกมาก

รูปแบบการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการหลัก ๆ ซึ่งได้แก่ การจัดกลุ่ม การศึกษาเนื้อหาสาระ การทดสอบ การคิดคะแนน และระบบการให้รางวัล แตกต่างกันไปเพื่อสนองวัตถุประสงค์เฉพาะแต่ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด คำก็ใช้หลักการเดียวกันคือหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการและมีวัตถุประสงค์มุ่งตรงไปในทิศทางเดียวกันคือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ศึกษาอย่างมากที่สุด โดยอาศัยการร่วมมือกัน ช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความรู้กันระหว่างกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน ความแตกต่างของรูปแบบแต่ละรูปจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษาเนื้อหาสาระและวิธีการเสริมแรงและการให้รางวัล เป็นประการสำคัญ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ชี้ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนความสามารถ โดยแต่ละคนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ซึ่งกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ซึ่งความสำเร็จของตนเองก็คือความสำเร็จของกลุ่มด้วย

ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือวิธีหนึ่งที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีการจัดให้นักเรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งการเรียนรู้แบบ TGT เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่กำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้แข่งขันกัน ในเกมการเรียนที่ผู้สอนได้จัดเตรียมไว้ ซึ่งมีนักวิชาการ นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ดังนี้

กรมวิชาการ (2544 : 50) ได้กล่าวว่า การร่วมมือแข่งขัน แบ่งผู้เรียนเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มแข่งขัน สมาชิกในกลุ่มทั้ง 2 ต้องมีจำนวนเท่ากัน กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ผู้ตัดสิน โดยไม่ต้องให้คำตอบ กลุ่มแข่งขันแต่ละกลุ่มจะติวข้อสอบให้กับเพื่อนของตน เมื่อถึงเวลาแข่งขัน ผู้ตัดสินอธิบายกติกา และเรียกตัวแทนของกลุ่มแข่งขันออกมาทีละคนหรือมากกว่านั้น ตามความเหมาะสม เมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน กลุ่มที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ชนะ

พิมพ์พันธ์ เลขะคุปต์ (2544 : 144 – 145) ได้กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภท TGT คือ เทคนิควิธีเรียนแบบร่วมมือวิธีหนึ่งที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีการจัดให้นักเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4 คน ที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกภายในกลุ่มจะศึกษาค้นคว้าและทำงานร่วมกัน นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายก็ต่อเมื่อเพื่อนร่วมกลุ่มบรรลุถึงเป้าหมายนั้นร่วมกัน นักเรียนจึงมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อช่วยเหลือ สนับสนุน กระตุ้นและส่งเสริมการทำงานของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ

สมศักดิ์ ภูวิภาคารวรรณ (2544 : 5 – 6) กล่าวถึง การแข่งขันว่า การแข่งขันจะจัดขึ้นปลายสัปดาห์หลังจากที่ผู้สอนได้ให้เนื้อหาและแต่ละทีมได้ฝึกตอบคำถามกันจากกระดาษฝึกหัด ในการแข่งขันผู้สอนจะจัดให้ผู้เรียนนั่งประจำโต๊ะโต๊ะแข่งขัน ผู้แข่งขันมาจากแต่ละทีมที่มีความสามารถทางวิชาการเท่าเทียมกันเข้าแข่งขันในโต๊ะเดียวกันและนำคะแนนกลับไปยังทีมของตน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545 : 178) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT เป็นการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่ต้องการให้กลุ่มผู้เรียนได้ศึกษาประเด็น หรือปัญหาที่มีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หรือมีคำตอบถูกต้องชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์และทักษะการใช้แผนที่ และความถนัดรอบคอบทางวิทยาศาสตร์

สุวิทย์ มูลคำ (2546 : 163) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่งที่คล้ายกับเทคนิค STAD ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้แข่งขันกันในเกมการเรียนรู้ที่ผู้สอนได้จัดเตรียมไว้ ทำการทดสอบความรู้ โดยการใช้เกมการแข่งขัน คะแนนที่ได้จากการแข่งขันของสมาชิกแต่ละคนในลักษณะการแข่งขันตัวต่อตัวกับทีมอื่นๆ นำเอามาบวกเป็นคะแนนรวมของทีม ผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคการเสริมแรง เช่น ให้รางวัล คำชมเชย เป็นต้น ดังนั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

สรุปว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT คือ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีการจัดให้นักเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ทำการทดสอบความรู้โดยการใช้เกมการแข่งขัน คะแนนที่ได้จากการแข่งขันของสมาชิกแต่ละคนในลักษณะการแข่งขันตัวต่อตัวกับทีมอื่นๆ นำเอามาบวกเป็นคะแนนรวมของทีม

ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ให้เกิดประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจขั้นตอนของการจัดกิจกรรม และดำเนินการจัดกิจกรรมตามลำดับ มีนักวิชาการนักการศึกษา ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ไว้ดังนี้

สลาวิน (Slavin. 1990 : 21- 35) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ TGT ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. **ขั้นแจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง** ซึ่งครูเป็นผู้แจ้งให้นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
2. **ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรมการเรียนการสอน** เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมและกระตุ้นความสนใจที่จะเรียน โดยการเลือกใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเล่นเกม การอภิปรายซักถาม แบบฝึกทักษะบทวน
3. **ขั้นกิจกรรมการเรียนการสอน**
 - 3.1 ครูสอนเนื้อหาสาระด้วยวิธีการสาธิต บรรยาย หรืออภิปราย โดยการใช้สื่อต่าง ๆ ประกอบการสอน หลังจากนั้นผู้เรียนหารือและอธิบายในสิ่งที่สมาชิกในกลุ่มไม่เข้าใจ
 - 3.2 **ขั้นฝึกทักษะ** ครูแจกเอกสารทักษะหรือเกมฝึกหัดทักษะให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มได้ปรึกษาหารือกันและร่วมมือในการแก้ปัญหาโจทย์

3.3 ใช้เกมฝึกทักษะหรือเกมแข่งขันทางวิชาการ (จัดสัปดาห์ละครึ่ง) โดยแบ่งแข่งขันตามความสามารถของนักเรียน

4. ชั้นสรุป ครูและนักเรียนช่วยกันสรุป พร้อมประกาศผลการแข่งขันเกมฝึกทักษะหรือเกมแข่งขันทางวิชาการ

5. ชั้นการวัดและประเมินผล วัดจากการสังเกตพฤติกรรมขณะปฏิบัติกิจกรรมการตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัด การทำแบบทดสอบและการแข่งขันทางวิชาการ

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2541 : 41) กล่าวว่าขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค TGT ประกอบด้วย

1. ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยอาจนำเสนอด้วยสื่อการสอน

2. สมาชิกแต่ละกลุ่มเริ่มทำแบบฝึกหัดจากคำถามข้อที่ 1 โดยสมาชิกคนที่ 1 เริ่มปฏิบัติหน้าที่อ่านคำถามและแยกประเด็นที่โจทย์กำหนด หรือสิ่งที่เป็นประเด็นสำคัญของคำถาม เมื่อถึงคำถามหรือ โจทย์ข้อที่ 2 ก็ให้สมาชิกคนที่ 2 เลื่อนขึ้นมาทำหน้าที่แทนคนที่ 1 สมาชิกคนที่ 3 เลื่อนขึ้นมาทำหน้าที่แทนคนที่ 2 สมาชิกคนที่ 4 เลื่อนขึ้นมาทำหน้าที่แทนคนที่ 3 สมาชิกคนที่ 1 กลับมาทำหน้าที่แทนคนที่ 4 จะหมุนเวียน เปลี่ยนหน้าที่กันไปเรื่อยๆ จนครบคำถาม ซึ่งรวมแล้วสมาชิกทุกคนจะได้ทำหน้าที่ทุกบทบาท

3. ผู้สอนแจกแบบฝึกหัดหรือใบงานให้แก่แต่ละกลุ่มตามที่แบ่งไว้แล้วนั้น สมาชิกแต่ละกลุ่ม แบ่งหน้าที่และปฏิบัติตามหน้าที่เวียน ไป ดังนี้

3.1 สมาชิกคนที่ 1 มีหน้าที่อ่านคำถามและแยกแยะประเด็นที่โจทย์กำหนด หรือสิ่งที่เป็นประเด็นสำคัญของคำถาม

3.2 สมาชิกคนที่ 2 วิเคราะห์หาแนวทางตอบคำถาม หรืออธิบายให้ได้มาซึ่งคำตอบที่โจทย์ถาม

3.3 สมาชิกคนที่ 3 รวบรวมข้อมูลและเขียนคำตอบ

3.4 สมาชิกคนที่ 4 สรุปขั้นตอนทั้งหมด ตรวจสอบคำตอบ

จากนั้นสมาชิกทุกคนร่วมมือกันทำแบบฝึกหัด หรือตอบคำถามที่กำหนดไว้จนเสร็จเรียบร้อย มีการพึ่งพาอาศัยกัน ช่วยเหลือกัน และมีการอธิบายให้กันจนเข้าใจ สมาชิกทุกคนสามารถทำแบบฝึกหัด ได้ครบทุกข้อแล้วจะมีการดำเนินกิจกรรมต่อไปคือ มีการแข่งขันตอบปัญหา

4. การจัดการแข่งขัน มีการจัด โต๊ะแข่งขันที่มีตัวแทนแต่ละกลุ่มในข้อ 2 ซึ่งมีทั้ง เก่ง ปานกลาง (ค่อนข้างเก่ง) ปานกลาง (ค่อนข้างอ่อน) อ่อน ครูจะจัด โต๊ะแข่งขัน โดยกำหนดให้ผู้เรียน แต่ละกลุ่ม ซึ่งมีความสามารถแตกต่างกัน ไปแยกย้ายกันไปแข่งขันใน โต๊ะที่จัดเตรียมไว้ ตามความสามารถ

5. คำเนินการแข่งขัน

ทิมพันธ์ เคชะคุปต์ (2544 : 145 – 150) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประเภท การแข่งขันระหว่างกลุ่มค้วเกมมีขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนหลายขั้นตอนด้วยกัน เพื่อให้แต่ละขั้นตอนเป็นไปตามลำดับขั้นอย่างต่อเนื่อง และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน จึงสรุปเป็นขั้นตอนของวิธีการเรียนได้ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนศึกษาเรื่องที่เรียนร่วมกันทุกกลุ่มหรือศึกษาบางเรื่องที่ได้รับมอบหมาย ร่วมกันเฉพาะภายในกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบและช่วยเหลือเพื่อร่วมกลุ่มให้มีความรู้ความเข้าใจด้วยกันตลอดจน สามารถทำใบงานได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ครูจัดนักเรียนเข้ากลุ่มแข่งขัน กลุ่มละ 4 คน ซึ่งเป็นการแข่งขันภายในกลุ่ม

ขั้นที่ 4 การแข่งขันตอบปัญหาเพื่อสะสมคะแนนความสามารถของกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การรวบรวมผลงานของกลุ่ม หลังจากการแข่งขันเสร็จสิ้นลง

ขั้นที่ 6 การประเมินผลงานของกลุ่ม

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545 : 178) กล่าวว่าขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT ประกอบด้วย

1. ครูนำเสนอบทเรียนหรือข้อความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน โดยอาจจะนำเสนอด้วยสื่อการเรียน การสอนที่น่าสนใจหรือใช้การอภิปรายทั้งห้องเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินการ

2. แบ่งกลุ่มนักเรียน โดยจัดให้แต่ละความสามารถและเพศ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4 – 5 คน ซึ่งเรียกกลุ่มนี้ว่า Study group หรือ Home group กลุ่มเหล่านี้จะศึกษาบททวนเนื้อหา ข้อความที่ครูนำเสนอสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถ ต่ำกว่าเพื่อเตรียมตัวสำหรับการแข่งขัน ในช่วงท้ายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียน

3. จัดการแข่งขัน โดยการจัด โต๊ะแข่งขัน และทีมแข่งขัน (Tournament teams) ที่มีตัวแทน ของแต่ละกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงมาร่วมแข่งขันกันตามรูปแบบและกติกาที่กำหนด ข้อคำถามที่ใช้ในการแข่งขันจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และมีการฝึกฝน เตรียมพร้อมในกลุ่มมาแล้วควรให้ทุก โต๊ะแข่งขันพร้อมกัน

4. ให้ค่าคะแนนการแข่งขัน โดยให้จัดลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะ แล้วผู้เล่นจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตน

5. นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

ธีระพัฒน์ ฤทธิทอง (2545 : 178 - 179) กล่าวว่าขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิค TGT ประกอบด้วย

1. ครูสอนความคิดรวบยอดใหม่ หรือบทเรียนใหม่ โดยอาจใช้ใบความรู้ให้นักเรียน ได้ศึกษา หรือใช้กิจกรรมการศึกษาหาความรู้รูปแบบอื่นตามที่ครูเห็นว่าเหมาะสม

2. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4 - 5 คน เพื่อปฏิบัติตามใบงาน

3. นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกในกลุ่มทุกคน เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียน และพร้อมที่จะเข้าสู่สนามแข่งขัน

4. แต่ละกลุ่มประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของสมาชิกในกลุ่ม โดยอาจตั้งคำถาม ขึ้นมาเอง และให้สมาชิกกลุ่มทดลองตอบคำถาม

5. สมาชิกกลุ่มช่วยกันอธิบายเพิ่มเติมในจุดที่บางคนยังไม่เข้าใจ

6. ครูจัดให้มีการแข่งขัน โดยใช้คำถามตามเนื้อหาในบทเรียน

7. จัดการแข่งขันเป็น โต๊ะ โดยแต่ละโต๊ะจะมีตัวแทนของทีมต่างๆ ร่วมแข่งขัน อาจให้ แต่ละทีมส่งชื่อผู้แข่งขันแต่ละ โต๊ะมาก่อน และเป็นความลับ

8. ทุก โต๊ะแข่งขันจะเริ่มดำเนินการแข่งขันพร้อมๆ กันโดยกำหนดเวลาให้

9. เมื่อการแข่งขันจบลง ให้แต่ละ โต๊ะจัดลำดับผลการแข่งขัน และให้ค่าคะแนน โบนัส

10. ผู้เข้าแข่งขันกลับไปเข้ากลุ่มเดิมของตนพร้อมด้วยนำคะแนน โบนัสไปด้วย

11. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำคะแนน โบนัสของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม และหาค่าเฉลี่ยทีมที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุด จะได้รับการยอมรับเป็นทีมชนะเลิศและรองลงไป

12. ให้ตั้งชื่อทีมชนะเลิศ และรองลงมา

13. ครูประกาศผลการแข่งขันในที่สาธารณะ เช่น ปักป้ายประกาศที่บอร์ด ลงข่าว หนังสือพิมพ์ หรือประกาศหน้าเสาธง

สุลัดดา ลอยฟ้า และคณะ (2536 : 35 - 37) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ TGT ไว้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบ TGT มีลักษณะใกล้เคียงกับการจัดการเรียนรู้แบบ TGT แตกต่างกันที่

TGT ไม่มีการทดสอบ แต่จะใช้วิธีการเล่นเกมการแข่งขันตอบปัญหาแทน ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบ TGT ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น เนื้อหาบทเรียนจะถูกนำเสนอต่อนักเรียนทั้งชั้น โดยครูผู้สอน ซึ่งครูผู้สอนต้องใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมตามลักษณะเนื้อหาของบทเรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบคำอธิบายของครู เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนมากที่สุด
 2. การเรียนกลุ่มย่อย ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาหาบัตรความรู้ ทำกิจกรรมจากบัตรงาน และตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย โดยครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมมือทำงาน มีการอภิปรายเพื่อค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหา เน้นให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม
 3. การเล่นเกมแข่งขันตอบปัญหา เกมเป็นการแข่งขันตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ของบทเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในบทเรียน เกมประกอบด้วยผู้เล่น 4 คนซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มเล่นเกม นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งขันกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถสูงแข่งขันกับสูง ความสามารถปานกลางแข่งขันกับปานกลาง และความสามารถต่ำแข่งขันกับต่ำ
 4. การยกย่องทีมที่ประสบผลสำเร็จ ทีมที่ได้คะแนนรวมถึงตามเกณฑ์ที่กำหนด จะได้รับรางวัลหรือได้รับการยกย่อง
- ทิสนา แคมมณี (2553 : 268) กล่าวว่าขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT ประกอบด้วย
1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง - ปานกลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา
 2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้รับเนื้อหาสาระและศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน
 3. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราแยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่ม ไปแข่งขันกับกลุ่มอื่น โดยจัดกลุ่มแข่งขันตามความสามารถ คือ คนเก่งในกลุ่มบ้านของเราแต่ละกลุ่มไปรวมกัน คนอ่อนไปรวมกันกับคนอ่อนของกลุ่มอื่น กลุ่มใหม่ที่รวมกันนี้เรียกว่ากลุ่มแข่งขัน กำหนดให้มีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน
 4. สมาชิกในกลุ่มแข่งขัน เริ่มกันแข่งขันกันดังนี้
 - 4.1 แข่งขันกันตอบคำถาม 10 คำถาม
 - 4.2 สมาชิกคนแรกจับคำถามขึ้นมา 1 คำถาม และอ่านคำถามให้กลุ่มฟัง
 - 4.3 ให้สมาชิกที่อยู่ซ้ายมือของผู้อ่านคำถามคนแรกตอบคำถามก่อน ค่อยไป
- จึงให้คนถัดไปตอบจนครบ

4.4 ผู้อ่านคำถาม เปิดคำตอบ แล้วอ่านเฉลยคำตอบที่ถูกให้กลุ่มฟัง

4.5 ให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

4.5.1 ผู้ตอบถูกเป็นคนแรกได้ 2 คะแนน ผู้ตอบถูกคนต่อไปได้ 1 คะแนน

4.5.2 ผู้ตอบถูกคนต่อไปได้ 1 คะแนน

4.5.3 ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

4.6 ต่อไปสมาชิกกลุ่มคนที่สองจับคำถามที่ 2 และเริ่มเล่นตามขั้นตอน 4.2 - 4.3

ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งคำถามหมด

4.7 ทุกคนรวมคะแนนของตนเอง

4.7.1 ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 1 ได้โบนัส 10 คะแนน

4.7.2 ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 2 ได้โบนัส 8 คะแนน

4.7.3 ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 3 ได้โบนัส 5 คะแนน

4.7.4 ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 4 ได้โบนัส 4 คะแนน

5. เมื่อแข่งขันเสร็จแล้ว สมาชิกกลุ่มกลับไปกลุ่มบ้านของเรา แล้วนำคะแนนที่แต่ละคนได้รวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

สรุปว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีขั้นตอนกิจกรรม 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกทักษะ ขั้นที่ 4 ขั้นตรวจสอบผลงาน และแข่งขัน ขั้นที่ 5 ขั้นรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนารูปแบบมาจากการเรียนแบบร่วมมือกันเป็นกลุ่ม เป็นกิจกรรม การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจัดนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ที่มีความสามารถคละกัน ซึ่งสมาชิกภายในกลุ่มจะศึกษาและทำงานร่วมกัน แล้วแยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่ม ไปแข่งขัน กับกลุ่มอื่น คะแนนของสมาชิกแต่ละคนนำมาบวกเป็นคะแนนรวมของทีม ความสำเร็จของกลุ่ม ขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการทำงานเพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

ชุดกิจกรรม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องมีการวางแผนการจัดกิจกรรม และที่สำคัญจะต้องมีการใช้สื่อ

การเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ชุดกิจกรรมถือเป็นอีกหนึ่งนวัตกรรมที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

ความหมายของชุดกิจกรรม

มีนักวิชาการ นักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้กล่าวถึงความหมายของชุดกิจกรรม ไว้ดังนี้

แคปเฟอร์ และแคปเฟอร์ (Kapfer and Kapfer. 1972 : 3 - 10) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า ชุดกิจกรรมเป็นรูปแบบการสื่อสารแบบหนึ่งในการสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ชุดกิจกรรมประกอบด้วย คำแนะนำที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้ และเนื้อหาที่นำมาสร้างเป็นชุดกิจกรรมนั้น จะต้องกำหนดขอบข่ายของความรู้ตามหลักสูตร และต้องสร้างชุดกิจกรรมให้มีเนื้อหาถูกต้อง ตรง และชัดเจน เพื่อที่จะสื่อความหมายให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามเป้าหมายของการเรียนรู้

กูด (Good. 1973 : 306) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า ชุดกิจกรรมถือว่าเป็นโปรแกรมทางการสอนทุกชนิดที่จัดไว้โดยเฉพาะ โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนไว้อย่างชัดเจน มีคู่มือผู้สอน เนื้อหา แบบทดสอบ มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน ชุดกิจกรรมนี้ผู้สอนเป็นผู้จัดให้ผู้เรียนแต่ละคน ได้ศึกษาและฝึกฝนตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำเท่านั้น

บราวน์ (Brown. 1983 : 389) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า เป็นชุดของสื่อประสมที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้สอนสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในชุดกิจกรรมจะประกอบไปด้วยสิ่งของหลายอย่าง ซึ่งบางชุดอาจประกอบไปด้วยเอกสารเพียงอย่างเดียว และบางชุดอาจจะเป็น โปรแกรมที่มีบัตรคำสั่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง

บุญชม ศรีสะอาด (2541 : 95) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า หมายถึง สื่อการเรียนหลายอย่างประกอบเข้าด้วยกัน โดยมีการจัดเข้าไว้เป็นชุด เรียกว่า สื่อประสมเพื่อบังคับให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2545 : 91) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า หมายถึง สื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดของสื่อประสม โดยมีการใช้สื่อการสอนตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปในการจัดการเรียนรู้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ โดยสื่อที่นำมาใช้ร่วมกันนี้จะช่วยส่งเสริมประสบการณ์ซึ่งกันและกันและกันเป็นไปตามลำดับขั้นที่จัดเอาไว้ เป็นสื่อที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนตามหัวข้อ เนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ผู้สอนต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับ โดยผู้สอนจะจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ แล้วบรรจุอยู่ในกล่อง ซอง หรือกระเป๋า

จากความหมายของชุดกิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการเรียนการสอนหรือเป็นวัตรกรรมทางการศึกษาที่ผู้สอนสร้างขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยผู้สอนมีหน้าที่เพียงเป็นผู้ที่คอยชี้แนะให้เท่านั้น

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบชุดกิจกรรมที่ประกอบไปด้วยใบความรู้ และแบบฝึกทักษะ

ประเภทของชุดกิจกรรม

มีนักวิชาการ และนักการศึกษา ได้กล่าวถึงประเภทของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

บุญเกื้อ ทวหาเวช (2542 : 94 - 95) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ชุดกิจกรรมประเภทคำบรรยาย เป็นชุดกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้สอนที่ใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือผู้สอนต้องการปูพื้นฐานให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งที่จะขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดกิจกรรมประเภทนี้จะช่วยให้ผู้สอนลดการพูดให้น้อยลง และมีการใช้สื่อการสอนที่มีพร้อมอยู่ในชุดกิจกรรม และมีการเสนอเนื้อหามากขึ้น สื่อที่ใช้ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ หรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ เป็นต้น ประเด็นสำคัญคือสื่อที่ผู้สอนนำมาใช้จะต้องให้ผู้เรียน ได้เห็นอย่างชัดเจนทุกคน ชุดกิจกรรมประเภทนี้เรียกอีกอย่างว่า ชุดกิจกรรมสำหรับผู้สอน
2. ชุดกิจกรรมประเภทกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดกิจกรรมสำหรับให้ผู้เรียน ได้มีการ เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5-7 คน โดยมีใช้สื่อการสอนที่ผู้สอนบรรจุไว้ในชุดกิจกรรม แต่ละชุด มุ่งที่จะฝึกทักษะให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ในเนื้อหาสาระวิชาที่เรียนและให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสทำงานร่วมกันชุดกิจกรรมประเภทนี้มักจะใช้ในการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม
3. ชุดกิจกรรมประเภทรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมตามเอกัตภาพ เป็นชุดกิจกรรมสำหรับผู้เรียน ได้เรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถ และความสนใจของตนเอง ซึ่งอาจจะเรียนที่ โรงเรียนหรือบ้านก็ได้ ส่วนใหญ่จะมุ่งให้ผู้เรียน ได้ทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติมจากในห้องเรียน ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ชุดกิจกรรมชนิดนี้อาจจะจัดในลักษณะของหน่วยการสอนย่อยก็ได้

สุวิทย์ มูลคำ (2546 : 52-53) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยายของผู้สอน เป็นชุดกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการปูพื้นฐานให้ทุกคน ได้รับรู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน โดยมีการมุ่งขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งชุดกิจกรรมประเภทนี้จะช่วย

ลดเวลาในการอธิบายของผู้สอนทำให้ผู้สอนพูดน้อยลง และยังเป็น การเพิ่มเวลาให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติมากขึ้น โดยใช้สื่อที่มีพร้อมอยู่ในชุดกิจกรรม โดยการนำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ นั้นสิ่งสำคัญคือสื่อที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนจะต้องให้ผู้เรียนได้เห็นชัดเจนทุกคน และมีโอกาสได้ใช้สื่อครบทุกคน หรือทุกกลุ่ม

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มหรือชุดกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย เป็นชุด กิจกรรม สำหรับให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ประมาณกลุ่มละ 4-6 คน โดยใช้สื่อการสอน ต่าง ๆ ที่บรรจุไว้ในชุดกิจกรรมแต่ละชุด ซึ่งมุ่งที่จะฝึกทักษะเนื้อหาสาระในวิชาที่เรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินงานร่วมกัน ชุดกิจกรรมประเภทนี้มักจะใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม

3. ชุดกิจกรรมแบบรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมตามเอกัตภาพ เป็นชุดกิจกรรมที่ใช้สำหรับ การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง อาจจะเรียนที่โรงเรียนหรือบ้านก็ได้ วัตถุประสงค์หลักของชุดกิจกรรมประเภทนี้คือมุ่งให้ทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาเพิ่มเติม ซึ่งผู้เรียนจะสามารถประเมินผลการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ชุดกิจกรรมประเภทนี้ส่วนมากจะจัดในลักษณะของหน่วยการสอนย่อยต่าง ๆ

จากประเภทของชุดกิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ ชุดกิจกรรมประเภทคำบรรยายที่มีเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ที่สามารถนำเสนอเนื้อหาในการเรียนได้อย่างครบถ้วนชัดเจน และยังทำให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติกิจกรรมได้มากขึ้น ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มซึ่งชุดกิจกรรมประเภทนี้เหมาะสำหรับใช้กับผู้เรียนที่จัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ชุดกิจกรรมประเภทนี้ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดำเนินงานร่วมกัน และชุดกิจกรรมแบบรายบุคคล ชุดกิจกรรมประเภทนี้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับเนื้อหาได้อย่างเต็มที่ และผู้เรียนยังสามารถประเมินตนเองในขณะที่มีการเรียนรู้อีกด้วย ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดทำชุดกิจกรรมชุดกิจกรรมแบบกลุ่มขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งในชุดกิจกรรมจะประกอบไปด้วยใบความรู้ และแบบฝึกทักษะที่ออกแบบตาม รูปแบบการเรียนรู้ร่วมมือ TGT

องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

มีนักวิชาการ นักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรม ไว้ดังนี้

แคปเฟอร์ และแคปเฟอร์ (Kapfer and Kapfer, 1972 : 3-10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมจะมีคำแนะนำที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้ และเนื้อหาที่นำมาสร้างเป็นชุดกิจกรรมนั้นจะต้องกำหนดขอบข่ายของความรู้

ตามหลักสูตร และต้องสร้างชุดกิจกรรมให้มีเนื้อหาถูกต้อง ตรง และชัดเจน เพื่อที่จะสื่อความหมาย ให้ผู้เรียนได้เกิดพฤติกรรมตามเป้าหมายของการเรียนรู้

ฮุสตัน (Houston. 1972 อ้างอิงใน วาสนา ชาวหา. 2535 : 140) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบ ของชุดกิจกรรมไว้ว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมมีดังต่อไปนี้

1. คำชี้แจงในองค์ประกอบนี้จะกล่าวถึงความสำคัญ และกรอบแนวคิดของชุดกิจกรรม ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ทราบก่อนการเรียนรู้ และกล่าวถึงกระบวนการทั้งหมดในชุดกิจกรรม
2. วัตถุประสงค์ในองค์ประกอบนี้ควรมีข้อความเข้าใจง่ายไม่กำกวม โดยจะกำหนดว่า ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบความสำเร็จอะไรหลังจากการเรียนรู้
3. การประเมินผลเบื้องต้นในองค์ประกอบนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่า ตนเองมีความสามารถอยู่ในระดับใดของการเรียนการสอน และเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนได้บรรลุผล ความวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด ในการประเมินผลเบื้องต้นนี้อาจอยู่ในรูปแบบของการทำ แบบทดสอบแบบข้อเขียน การทำงาน การทดสอบแบบปากเปล่า การตอบคำถามง่าย ๆ เพื่อตรวจสอบความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
4. การกำหนดกิจกรรมในองค์ประกอบนี้จะเป็นการกำหนดแนวทางที่จะนำไปสู่ วัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเอาไว้ โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้นด้วย
5. การประเมินผลขั้นสุดท้ายในองค์ประกอบนี้จะ เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดผลการเรียนรู้ ของผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนรู้แล้ว

กูด (Good. 1973 : 306) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ว่า องค์ประกอบ ของชุดกิจกรรมจะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนไว้อย่างชัดเจน มีคู่มือผู้สอน เนื้อหา แบบทดสอบ มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน

คาร์ดาเรลลี (Cardarelli. 1973 : 150) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมจะต้องประกอบด้วย หัวข้อของชุดกิจกรรม หัวข้อย่อยของชุดกิจกรรม วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรม วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม การทดสอบก่อนเรียน กิจกรรมและการ ประเมินตนเอง การทดสอบย่อยและการทดสอบขั้นสุดท้าย

ทิตนา แชนมณี (2548 : 10-12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมมีดังต่อไปนี้

1. ชื่อกิจกรรมซึ่งจะประกอบด้วยหมายเลขของกิจกรรม ชื่อของกิจกรรม และ เนื้อหา ในกิจกรรมนั้น

2. คำชี้แจงในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่อธิบายวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและลักษณะในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
 3. วัตถุประสงค์ของกิจกรรม
 4. แนวคิดซึ่งจะเป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหา หรือมโนทัศน์ของกิจกรรมในส่วนนี้ควรได้รับการเน้นย้ำเป็นพิเศษ
 5. สื่อเป็นส่วนที่ระบุถึงวัสดุและอุปกรณ์ที่จำเป็นในการจัดกิจกรรม เพื่อช่วยให้ผู้สอนทราบว่าคนต้องเตรียมอะไรบ้างในการจัดกิจกรรม
 6. เวลาที่ใช้เป็นส่วนที่มีภาระระบุจำนวนเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม โดยประมาณว่าในการจัดกิจกรรมนั้นควรจะมีการใช้เวลาเท่าใด
 7. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุถึงวิธีการจัดกิจกรรมเพื่อการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
 8. ภาคผนวกในส่วนของภาคผนวกนี้จะเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการจัดกิจกรรมและข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้สอนรวมทั้งยังมีการเฉลยแบบฝึกหัด
- วรรณทิพา รอดแรงกล้า และพิมพ์พันธ์ เคชะคุปต์ (2542 : 1-2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไว้ว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมมีดังต่อไปนี้
1. ชื่อกิจกรรมในส่วนนี้จะบอกให้ทราบถึงลักษณะกิจกรรมที่ต้องการฝึก
 2. คำชี้แจงในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่อธิบายวัตถุประสงค์ที่สำคัญของกิจกรรม
 3. วัตถุประสงค์ในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่ระบุถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมโดยจะแบ่งวัตถุประสงค์เป็น 2 ประเภท ได้แก่
 - 3.1 วัตถุประสงค์ทั่วไปโดยจะกล่าวถึงจุดหมายปลายทาง หรือพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้นหลังจากได้ทำกิจกรรม
 - 3.2 วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยจะกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้โดยการสังเกต และสามารถวัดได้เป็นไปตามเกณฑ์ที่คาดหวัง
 4. แนวคิดในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหา หรือมโนทัศน์ของกิจกรรม
 5. สื่อในส่วนนี้จะระบุถึงวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินกิจกรรม
 6. เวลาที่ใช้ในส่วนนี้เป็นส่วนที่ระบุถึงจำนวนเวลา โดยประมาณว่ากิจกรรมนี้ควรใช้เวลานานเท่าใด

7. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่ระบุวิธีการในการจัดกิจกรรม เพื่อให้การจัดกิจกรรมบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมนี้ได้จัดไว้เป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

7.1 ขั้นนำในขั้นนี้เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มทำกิจกรรมของผู้เรียน

7.2 ขั้นกิจกรรมในขั้นนี้เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกปฏิบัติและทดลอง

7.3 ขั้นอภิปรายในขั้นนี้เป็นส่วนที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนำเอาประสบการณ์ที่ตนเองได้รับจากขั้นกิจกรรมมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจนและมีความแม่นยำ

7.4 ขั้นสรุปในขั้นนี้เป็นส่วนที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันทำการประมวลข้อมูลความรู้ที่ได้จากขั้นกิจกรรมและขั้นอภิปรายแล้วนำมาสรุปหาสาระใจความสำคัญร่วมกัน

8. การประเมินผลในส่วนนี้จะเป็นการทดสอบผู้เรียนหลังจากที่ได้มีการเรียนรู้จนจบบทเรียนของแต่ละกิจกรรม

9. ภาคผนวกในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่ใช้ให้ความรู้กับผู้สอน

จากองค์ประกอบของชุดกิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมจะต้องประกอบไปด้วย ชื่อกิจกรรม คำชี้แจงของกิจกรรม วัตถุประสงค์ของกิจกรรม เนื้อหาของกิจกรรม สื่อที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม การประเมินผลของกิจกรรม และภาคผนวกของกิจกรรม

ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม

มีนักวิชาการ นักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

บัทท์ (Butt. 1974 : 85) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมไว้ดังต่อไปนี้

1. ก่อนการสร้างชุดกิจกรรมควรมีการกำหนดโครงร่างอย่างคร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร และมีวัตถุประสงค์อะไร

2. การศึกษางานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

3. เขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของชุดกิจกรรม และเขียนเนื้อหาให้มีความสอดคล้อง

4. กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นข้อย่อย ๆ ซึ่งจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนด้วย